

И по-нататък:

Но, Господи,
запази ме само Ром!

„Само ром“

Този скок от любовта през Господа и философските обобщения - до молбата да бъде запазено неговото ромско начало, намираме за първи път именно в Христо Христов, в неговото творчество.

Почти по същото време публикува своята стихосбирка и Михаил Петров: „Душата ми“ (1996), първата на ромски език, на Софийския ерлийски диалект.

Но Михаил Петров вече е направил скока в своето съзнание. Той е ром.

И дядо, и баба казват ми,
че ромите от бога идват,
ромите скитали са,
отдалеч дошли са.

.....

Земята си загубили,
какъв късмет имат!

„Кого да попитам?“

Неговият скок води до едно ново, по-силно разбиране за род, самочувствие, съзнание, вяра:

Аз познавам мойта майка,
една ми дал Бог.
Аз зная моят език, един дал Бог.
С майка си и с езика
аз най-богат съм май
и аз идвам от нечий рай.

„Ето ме, ром“

Авторът, може би импулсивно, остава случайно верен на старите неща и говори за цигани: